

АМЕРИКАНЦІНА І НАПАЛІСТІ (до робітників):
— Скорше, скорше, скорше! Спіши шк! Скорю робю, остри орубе! Гляди, ось відкопила цілий сумінь і нетерпелю іде на вас козе орубу; щоби боронити свого самодержавія. Мій же дім рух і серце! Скорю! скорю! Чим я вас підкопи, нема в мене паганіш!

РОБІТНИК (до напалістки):
— Ти не бачиш, що духа з мене вже випирає, що упала з сил? Тобі бажало, щоб я згинув, чим ти цього хотіла? Я відкашу! Ти, неможе паганіш! Цар там в Європі кіляк здох, наших братів... — ти не бачиш тут Йосифа?

НАПАЛІСТІ: Мочю! Мій, Америцянці з нестраслі! Ми не боялися нікого... — ні нас ні братів наших. Нам ходити лише о ваше добро, аби вам добре було! Видиш, як сепелю за долари за орубе для царя?

РОБІТНИК: Сипалось сь, але не для нас! Ти все забіраєш зараз в мішок і несеш до дому! Не хліпши ти від російських робітників! Робітниця цінши ти таласмо як машину. Як тоді буде добре на оуїт, як не буде ані царів з міліонами паганіш, ані царів з міліонами доларів! Тоді буде хороша машина на оуїт, тоді буде, буде чоловік! Покинь, ми вас мусимо дозволити, як тільки ви оуїт обрешемо на вас, царів!

